

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:40	19:58	18:57	תל אביב
20:43	20:00	18:55	ירושלים
20:40	19:58	18:57	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

אכילה כהלכה

אם מי מאיתנו יקפוץ פעם לביקור בארמון המלוכה הבריטי, ויקבל אישור מיוחד לעקוב אחר סדר יומם וחינוכם של הנסיכים הצעירים, הוא יגלה משהו מפתיע, מקצוע ייחודי הנלמד רק בין כותלי האחוזה המלכותית. לצד מקצועות אחרים ורגילים הנלמדים על ידי ילדים בכל רחבי תבל, נסיכי הממלכה האנגלית לומדים מקצוע נוסף, באופן כמעט בלעדי.

למקצוע הזה יש שם, יש מחנכים מקצוענים שעוסקים בו: 'הרגלי אכילה מנומסים'. פשוט כך. מתוך הבנה שנסיכי המלוכה אינם כשאר בני האדם, אלא מרוממים ונעלים מהם ועל הדבר להיות ניכר בכל מעשיהם והתנהגותם, זוכים הנסיכים הצעירים כבר מגיל זוט לשיעורי חינוך והכשרה מקצועיים וייעודיים, שכל תכליתם הוא להקנות להם הרגלי אכילה נכונים, נימוסים והליכות ראויים בעת הסעודה.

מתוך הבנה שבני האדם הם יצורים נעלים ומרוממים משאר ברואי תבל, המזון, צורת האכילה, הכמויות שאוכלים, ההתמקדות באוכל - כל אלו צריכים להיות מוקפדים ומדוקדקים בהרבה בקרב בני האדם, ואיכותיים ומעודנים פי כמה אצל נסיכים רמי מעלה. כי נכון שכל בעלי החיים אוכלים, אך צורת האכילה, היקפה וסגנונה - אלו בדיוק אחד המאפיינים הבולטים שמגדירים את מי שאוכל ברמתו האישית או במעלתו החשובה.

זכינו אנו, לגיון של מלך, להיות כולנו בניו של המלך, חווים את החיים כבני מלכים. לפיכך העניק לנו אבינו מלכנו הוראות והדרכות, לא רק בסוגיית ה'מה נאכל', אלא גם בסוגיית ה'איך נאכל', 'כמה נאכל', ודומותיהן. נסיכיו של מלך מלכי המלכים - ראויים לחינוך מיוחד בנוגע לצורת האכילה ועד כמה מתמקדים בצלחת, בנוגע לכמות האכילה ועד כמה אנו מתלהבים מהמזון המוגש לנו, כי אנו בני מלכים, והזכות המוטלת עלינו היא לשמור על מעמדנו, ולנהוג בהתאם!

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

הכל נמצא בתורה

כל הרפואות והפתרונות לכל הבעיות נמצאים רק בתורה הקדושה

הוא מרגיש סיפוק. הנשמה רוחנית, והמזון שלה רוחני!!

קראנו בפרשה שעברה "תזריע-מצורע" על ענשו של המדבר לשון הרע, שנענש בצרעת. כתבו המקובלים דבר נורא נוראות, שהגם שאין היום עונש צרעת, אבל הנשמה של המדבר לשון הרע מצטרעת! ואומרים חז"ל שלשון הרע שקול כנגד ג' עבירות חמורות ע"ז ג"ע וש"ד. מדוע? הרי הוא רק דיבור!

אלא שימו לב, כל העבירות שאדם עושה הוא עושה זאת באמצעים גשמיים, הוא לובש ציצית ותפילין, הם דברים גשמיים. וכן ג"ע ש"ד וע"ז הרי זה גשמי. אבל לשון הרע זה בדיבור, דיבור יותר חמור והנזקים שדיבור עושה הם חמורים ונוראים יותר מנזקים שעושה מעשה.

אמרו חז"ל: "זאת תהיה תורת המצורע ביום סהרתו" - ע"י תורה מכפרים על עוון הלשון ונאמר מרפא לשון עץ חיים, מה זה עץ חיים? זה התורה שנאמר "עץ חיים היא למחזיקים בה". למה דוקא תלמוד תורה מכפר על לשון הרע? התשובה היא, כי תורה זה דיבור, אתי דיבור ומבטל דיבור, רק דיבור שזה התורה יכול לתקן את חטא הלשון.

כתוב בנביא עמוס: "כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו". אומרים חז"ל אפילו שיחה קלה מגידים לו ביום הדין. אם אדם מדבר דברים שלא כהוגן מזכירים לו את זה ביום הדין. וצריך ביאור, מה ענין ההרים והרוח להגיד לאדם מה שיחו? אלא, שימו לב. אדם אומר לעצמו הרי לא עשיתי כלום, דיבור בעלמא, מה זה בכלל? אומרים לאדם כי הנה יוצר הרים, ובורא רוח, הרים הם קשים וחזקים ורוח היא אויר בעלמא, הבל. אבל תלוי איזו רוח. יש רוח חזקה שיכולה לעקור הרים, כמו שכתוב (מלכים יט) ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים.

ודבר זה, מגיד לאדם מה שיחו, כמה כח יש בדיבור! תלוי איזה רוח אתה מוציא מפיו, אם אתה משתמש בכח הלשון להתפלל, ללמוד תורה, לדבר דברים טובים. או חלילה להרוס ולשבור ולקלקל. לכן מרפא לשון עץ חיים, רק התורה יכולה לרפא את קלקולי הלשון. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

כ' אדם נולד פרא, עיר, ומה שמבדיל אותנו מהחיות זה התורה הקדושה. כשבאים לדרשה, כשלומדים תורה צריכים לשמוח, כמה התורה מחיה אותנו, כמה התורה בונה אותנו.

פעם היתה אידיאולוגיה: כל הארץ דגלים דגלים. והיום: כל הארץ מנגלים מנגלים. מימונה - על האש. עצמאותם - על האש. חוץ מבטן אין כלום. בקבלת קהל, היה כאן אחד מראש"צ סיפר לי מה קורה בדרכים, כולם חזרו מהצפון מכל מיני מרחקים, פקקים וחום וצעקות, חזרו מלעשות על האש. תאכל כמו בן אדם ליד השלחן, כולם משועבדים לבטן שלהם, ושיוכלו לספר הייתי בצפון... הייתי בדרום...

כי טוב יום בחצרין מאלף. מסביר רש"י: **טוב לי ללמוד יום אחד תורה ולמחרת למות, מאשר אלף שנה של תענוגות עולם הזה.** כל בן תורה יגיד לך

כמה מתוקה היא התורה, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה. תציע לי להפסיק ללמוד ולקבל הון ועושר, תן לי כל חלל עלמא ואל תלמד יום אחד תורה, אצלי זה לא בגדר ניסיון, אי אפשר לחיות בלי תורה. כמו שאם תתן אלפי שקלים כדי שילחץ לחיצה על המתג בשבת, חס וחלילה, זה אפילו לא ניסיון.

וכתב האור החיים הקדוש: **שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם:**

וכן אז"ל הפוך בה והפוך בה דכולה בה. סיפוק - בתורה, אושר - בתורה, חכמה בינה ודעת - בתורה, שמחת חיים - בתורה. אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד. מחכימת פתי. מיליארדים לא נותנים סיפוק, רק התורה נותנת סיפוק! אני מדבר עם עשירים שרק מהרביית שבבנק שלהם אפשר לפרנס את דורותיהם אחריהם, והם לא שבעים. ולמה? כי הנשמה שלהם לא שבעה, נשמה יהודית לא חיה מנביליים, היא חיה מהתורה. כמה שתתן לה אוכל ומזון, אם לא תתן לה תורה היא לא תדע שובעה. כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. מה זה מוצא פי ה'? זו התורה הקדושה! "לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעוניי", דוד המלך לא היה עני, אבל עושר זה לגוף, רק תורה זה לנשמה. אדם לומד תורה, אדם שומע דרשה - מרגיש עוצמה,

ההקדשה השבועית

הצנים הם אהם לתקיים
אלפי נפשות יצור הפרשה
להצלתהם או לע"פ קידושם?
התקשרו עכשיו: 05-04-200-01-01

ליישוב
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלת
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירנה

לעילי שושנה
שלמה בן ג'ון
סגילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

אריכות ימים בזכות מסירות נפש

מהסיפור הבא אפשר ללמוד את הכח של מצווה אחת שיהודי עושה.

ר' ברוך גוביץ, יהודי המתגורר בארה"ב, צעד באחת השבתות מביתו לבית הכנסת כשהוא עטוף בטלית, ולפתע ניגש אליו יהודי זקן כבן 60. הוא היה מרוגש ושאל את ר' ברוך גוביץ, "אפשר לגעת בך?"

אמר לו "כן, מה אתה רוצה?"

אמר לו "שמי בוריס, ואני הגעתי עכשיו מרוסיה. כשהייתי ילד בן 6 ראיתי יהודי עטוף בטלית, מאז לא ראיתי יהודי עטוף בטלית. אני פשוט רוצה לגעת כיון שאני נזכר ברגע אחד מהילדות שלי, לכן אני מתרגש". ר' ברוך גוביץ נדהם לפגוש ביהודי כזה, הוא מיד הציג את עצמו והיהודי הרוסי אמר ששמו בוריס.

ר' ברוך גוביץ הזמין את בוריס לבוא איתו לבית הכנסת להתפלל, בתחילה בוריס סרב אך לאחר שהפציר בו הוא הסכים. הם צעדו לבית הכנסת, ר' ברוך הגיש לבוריס סידור עם תרגום ברוסית. בוריס שמע את שליח הציבור, הוא התרגש, דמעות זלגו מעיניו. בגמר התפילה הזמין ר' ברוך את בוריס לסעודת השבת, אך בוריס אמר שאשתו מחכה לו בבית. ר' ברוך הזמין גם את אשתו של בוריס. בוריס אמר לר' ברוך שתקשר לאשתך ותגיד לה שבאים אליכם אורחים.

ר' ברוך הסביר לבוריס שבשבת לא מדברים בטלפון, ואמר לו לא לדאוג, אשתי אוהבת אורחים, ואתם מאוד רצויים אצלנו.

בוריס ואשתו הגיעו לסעודת השבת, והוקסמו. הם שמעו את זמירות השבת והתרגשו, שמעו את הבנים אומרים דברי תורה בשולחן שבת והוקסמו.

ר' ברוך ורעייתו הזמינו את בוריס ורעייתו לסעודת סעודות נוספות, ומאז הם נהיו לאורחים קבועים, ואט אט התקרבו לדת וחזרו בתשובה שלמה.

ואז בוריס מספר לר' ברוך, שהוא התייתם בגיל 6. סבא שלו השתדל להכניס לו קצת יהדות, הוא הראה לו את הטלית, אך הסבא היה זקן וחולה

ולאחר זמן קצר נפטה. בוריס נשאר ילד בודד ברוסיה. אמו נאבקה כדי להביא פרנסה הביתה. בוריס היה ילד מוכשר, הוא למד בבית הספר בו הילדים צחקו עליו, אך הוא התמיד בלימודיו. הוא גדל ונעשה לקומוניסט אדוק, הוא חשב שהקומוניזם יפתור את כל הבעיות של האנושות. בוריס עלה וצמח והגיע לתפקיד רס, הוא התנהג כמו גוי במסגרת תפקידו למען הקומוניזם הוא היה בקשר עם ראש המפלגה הקומוניסטית באיזור מגוריו.

והנה, אותו קומוניסט בכיר, פונה לבוריס, ומודיע לו שהוא רוצה אותו לחתן לבת שלו. זה היה חלום חייו של בוריס. הוא ידע שבעקבות זה הוא יקבל כבוד ומעמד חשוב ותהיה לו שליטה וכסף. הגויה היתה בחורה מוכשרת ונאה. בוריס שמח מאוד, הוא בא לאמא שלו ואמר לה בשמחה "אמא יש לי בשורה טובה לספר לך, ראש הקומוניסטים רוצה לקחת אותי לחתן לבת שלו". אמו הזדעזעה ואמרה לו "הבן שלי יתחתן עם שיקצ'ה, גויה? בשום פנים ואופן. עליך להתחתן עם נערה יהודיה".

בוריס אמר לאמו, "אמא, את לא מבינה מה אני מפסיד. וחוז' מזה אם אני לא אתחתן עם בתו, אני אהיה בצרה גדולה, הוא ינקום בי ויתכן שירצה להרוג אותי".

אמא של בוריס בכתה והתחננה אליו לא להתחתן עם הגויה. בוריס נבהל מתגובת אמו, ואמר לה, "אמא, את היחידה שנשארה לי בעולם, אנחנו נברח".

בוריס ואמו ברחו לקצה השני של רוסיה. הם חיו בעוני מחפיר. לאחר זמן מה אמו נפטרה ובוריס התחתן עם יהודיה ששמה אנה. הם חיו כמו גוים 60 שנה בעוני.

בוריס ידע שאם הוא היה מתחתן עם הגויה הוא היה יכול להיות עשיר, בעל מעמד. אמר ר' ברוך לבוריס "בוריס, אתה מבין לאיזה מצווה זכית? אתה עשית מצוות כיבוד אם ועל כיבוד אם אומרת התורה שהשכר הוא למען יאריכון ימך".

אריכות ימים של יהודי עם הארץ לא שווה כלום. אריכות ימים של אדם שלא שומר תורה ומצוות זה אריכות ימים של עבירות. הקב"ה ראה את מסירות הנפש שלך שהיית מוכן להתחתן עם יהודיה ולחיות איתה 60 שנה ולסבול מעניות, כל זה בגלל בקשה של אמא. הקב"ה רצה לתת לך חיים רוחניים וחיים גשמיים".

ר' ברוך שאל את בוריס "בן כמה אתה?"

בוריס אמר, "בן 84", אך המראה שלו כמו אדם בן 60.

סיפר ר' ברוך "בוריס זכה לאריכות ימים. מלאו לו 104 שנים והוא צלול לגמרי, מתפקד כאדם צעיר ושומר תורה ומצוות".

לומדים אנו מסיפור זה מה אפשר לזכות עבור מצווה אחת של כיבוד אם. בוריס היה קומוניסט, חי כרשע ועבר עבירות. הקב"ה נתן לו אריכות ימים עבור כיבוד אם.

"אם אני לא אתחתן עם בתו אני אהיה בצרה גדולה, הוא ירצה להרוג אותי..."

אם יהיה נידחך מקצה השמים, אומר הסבא מקלם, גם אם יהודי הוא רחוק אך יש לו אחיזה בקצה השמים, יש לו אחיזה ברוחניות, אז משם - מאותה מצווה - יקבצך ה' אלוקיך, משם הקב"ה יקח אותך ויריס אותך מעלה מעלה.

יהודי צריך לדעת לא משנה מה יהיה. לא משנה איפה אני נמצא. לא משנה כמה פעמים נפלתי. לא משנה כמה פעמים אני עומד ליפול. כמה פעמים אני יודע שאני אפול.

צריך לדעת שכל מצווה שיהודי עושה, כל התעוררות, שווה עולם מלא. (מפי הרה"ג רבי גואל אלקריף שליט"א).

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו: 03-61-50-203

*ההפצה הינה בטחור סמלי

האם מותר להרים כפתור שנפל מחליפה? האם מותר להזיז כלי מיוחד לפסח בשבת?

שאלה: אדם שנפל כפתור מהחליפה שלו בשבת האם יכול להרים אותו?

כתב מרן בשלחן ערוך (סי' שח ס"ו), כל הכלים שנשברו אפילו בשבת, מותר לטלטל שבריהם, ובלבד שיהו ראויים לשום מלאכה, וכו'. אבל אם אינם ראויים לשום מלאכה, לא. נמצא לפי זה לכאורה שגם כפתור זה לאחר שנפל מהחולצה שוב אינו ראוי לשום שימוש ואסור לטלטלו.

אמנם כתבו האחרונים שמה שכתב מרן בשלחן ערוך (סי' שח ס"ח), כל הכלים הניטלים בשבת (פירוש, כלים שמלאכתם להיתר, שמותר לטלטלם בשבת, כגון ארון ושידה וכדומה) דלתותיהם שנתפרקו מהם ניטלים בשבת, בין שנתפרקו בחול בין שנתפרקו בשבת. ומבואר בראשונים שהטעם הוא מפני שהוכנו הדלתות על גבי אביהם הכלים, ואינם יוצאים מהכנסתם, כיון שסופם לחזור שם. [פירוש, כיון שהכין את השידה וכדומה במחשבתו מערב שבת, שכן סתם דעתו של כל אדם שאם יצטרך בשבת מהשידה איזה בגדים או שאר כלים שמותר להשתמש בהם בשבת אז הוא יפתח את הדלת או המגירה ויקח את הבגדים או הכלים הנ"ל הנצרכים לו, נחשב שנתן את דעתו על השידה להשתמש בה בשבת ולא הקצה דעתו ממנה, ולכן מותר לטלטל את השידה או חלק ממנה (הדלת או המגירה) בשבת, וכיון שחלק מהארון זה הדלת אזי הדבר נחשב שגם הדלת בכלל מחשבת ההכנה ומותר לטלטלה בשבת].

ופירשו האחרונים, דהיינו אפילו אין ראויים כלל למלאכה אחרת. אם כן נמצא שגם כפתור זה שהיה חלק מהחולצה היה כלי שמלאכתו להיתר שמותר לטלטלו מכח שהיה ממש לסגור את החולצה, אע"ג שכרגע אין הכפתור ראוי לשום שימוש ואסור לתפור אותו חזרה לחולצה בשבת, כיון שראוי ועשוי להחזירו שוב לחולצתו לא נתבטל שם כלי שמלאכתו להיתר ממנו ואפשר לטלטלו בשבת.

לסיכום: כפתור שנפל מהחליפה של אדם בשבת, עדיין נחשב ככלי שמלאכתו להיתר, ומותר לטלטלו ולהרים אותו מהריצפה ולהשים אותו במקום שמור שלא יאבד, בכדי שיוכל ביום חול לתפור אותו שוב אל החליפה.

שאלה: אדם שלאחר הפסח שכח כף או צלחת של פסח על השיש, האם יכול לטוטה ולהחזירה לארון של פסח?

כתב מרן בשלחן ערוך (סי' שח ס"א), כל הכלים נטלים בשבת חוץ ממוקצה מחמת חסרון כיש, כגון סכין של שחיטה או של מילה (כשאינו צריך למול באותה השבת), ואיזמל של ספרים, וסכין של סופרים שמתקנים בהם הקולמוסים, כיון שמקפידים שלא לעשות בהם שימוש אחר, אסור לטלטלו בשבת, ואפילו לצורך מקומו (פירוש, אסור אפילו אם רוצה להשתמש באותו מקום שנמצא המוקצה מחמת חסרון כיש) או לצורך גופו (או שרוצה להשתמש במוקצה מחמת חסרון כיש למלאכה המותרת בשבת כגון שרוצה בסכין של שחיטה לחתוך לחם). וכו'. והוא הדין לקורנס של בשמים (פטיש המיוחד להכנת בשמים והוא כלי חשוב), שמקפידים עליו שלא יתלכלך.

ויש מהאחרונים שכתבו שגם בכלי שמלאכתו להיתר שייך איסור לטלטל מוקצה מחמת חסרון כיש. ולפי דבריהם יוצא שאסור להחזיר כלים אלו המיוחדים לפסח שהרי מקפיד עליהם שלא יבואו במגע עם חמץ, ואינו משתמש בהם אלא רק בפסח.

אמנם הרבה מהאחרונים חולקים ואומרים שבכלי שמלאכתו להיתר לא שייך איסור מוקצה מחמת חסרון כיש, כיון שאע"פ שהוא מקפיד שלא לעשות שימוש אחר חוץ מהשימוש המיוחד לו, מ"מ אין זה מזיק כלל לחושבו מוקצה, כיון שיכול להשתמש בו כמו בחול. וכן פסק מרן הרב עובדיה בחיון עובדיה (ח"ב עמ' פט). ולפי זה מותר לטלטל את כף או הצלחת לטשטש ולהחזירם למקום.

ברם אף לדעת המחמירים לענין כלי פסח רוב האחרונים מקילים בזה משום שכלים אלו אינם חשובים אלא הם כלי סעודה רגילים אלא שמקפיד עליהם שאם ישתמש בהם יבלע בהם חמץ ולזה יכול לתקנם ע"י הגעלה ואינו יחשב מוקצה מחמת חסרון כיש בגלל זה.

לסיכום: אדם שלאחר הפסח שכח כף או צלחת של פסח על השיש רשאי לטוטה ולהחזירו לארון של פסח.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

החיים במחיצת הסובלים מכפייתיות

תמיד כאשר אנו פוגשים אדם שסובל מכפייתיות, עלינו לזכור שמדובר ב'אדם' בעל נפש, החובק עולם ומלואו, שבין השאר גם סובל מדחפים כפייתיים המשפיעים על התנהגותו ועל צורת החשיבה שלו. הוא יכול להיות אדם גדול ומופלא בתורה, צדיק ואיש ישר, או ירקן, משלוחן או מנקה בשוק העירוני. הבעיה לא עושה את האדם ולא מגלה לנו הרבה על מהותו. זהו אדם שיש לו בעיה, ולא 'אדם כפייתי'. ואם אנו רוצים לעזור לו, עלינו לנהוג בו בכבוד ולראות את האדם שבו, ולא לראות בו 'אדם כפייתי' יצור בעייתי, חריג ויוצא דופן.

לפעמים אני שומע מהורים את התמיהה: "הוא הרי לומד כל כך טוב... הוא ממש 'צדיק', איך יכול להיות שיש לו בעיה כזו?!" לטענה זו אין שום מקום, כי היות הסובל צדיק או לא אינו קשור לעניין כלל, כי הרי הכפייתיות אינה בוררת את האנשים שהיא משתלסת עליהם. יותר מזה, לפעמים דווקא העובדה שהסובל 'צדיק' הולמת את בעיית הכפייתיות, כי המצפון הקפדני נטפל דווקא לאנשים הזהירים, העושים כל מאמץ למלא את חובותיהם בצורה הטובה ביותר.

עלינו להביא בחשבון גם את העובדה שאנשים הסובלים מקשיים, חושבים ומרגישים שמהו מאוד לא בסדר אצלם, במיוחד כאשר הבעיה שלהם נראית מוזרה גם בעיני עצמם. במקרה הטוב, הם מרגישים 'שוניים', ובמקרה הטוב פחות – 'לא שפויים'. רבים מהם צריכים להיאבק כדי להחזיק את הראש מעל פני המים. הדימוי העצמי שלהם מוכה וחבול, ולפעמים הם נלחמים קשות אף עם ייאושו ודיכאון.

לכן, כל תגובה שלנו והבעת דעה עליהם או על התנהגותם עשויה להשפיע עליהם לשבט או לחסד. אם הם יעזו לגלות לנו פרט אחד מהקשיים שעוברים עליהם, ואנחנו נגיב בזלזול או בצחוק: 'אל תגיד לי שאתה גם...'. או: 'מה איתך?! אתה משוגע?!' לא זו בלבד שנגרום להם להיסגר ולהסתיר את האמת, אלא אנו עלולים לשבור אותם ולדחוף אותם אל הייאוש.

פעם אחת שוחחתי עם בחור שטען שכולם חושבים שהוא משוגע. "מהיכי תיתי?" ביקשתי לדעת. בתשובה הוא סיפר ששמע את הוריו מדברים על אחד מקרוביהם הסובל גם הוא מבעיה כמו שלו, ואחד מהם התבטא בבוז שהקרבן הוא 'לא נורמלי' ו'חסר לו בורג'. הבחור עשה חשבון של אחד ועוד אחד, והגיע למסקנה שאילו הם היו יודעים שגם הוא סובל מזה, הם היו קובעים שגם הוא 'לא נורמלי' ושגם לו 'חסר בורג'.

משום כך צריכים גם זהירות ורגישות יתירה, שלא לשדר מסרים כמו 'תפסיק כבר עם השטויות שלך...' מסרים כאלה אינם מועילים כלל. להפך, הם מוסיפים שמן למדורה, לשברון הלב ולהרגשה הפנימית של האדם שהוא לא לגמרי שפוי.

כמה אנו צריכים להיזהר בדיבורינו! לעולם איננו יודעים מה עלול לפגוע במישהו מן השומעים. מי שאינו רוצה להיכשל בלשונו, יעשה טוב אם יקבל עליו שבכל מקרה הוא לא יביע דעה שלילית על אנשים שיש להם נטייה זו או אחרת, ויזהר שלא לשפוט כלל אנשים אחרים ושלא להדביק סטיגמות.

ומכלל לאו אתה שומע הן; כמה נוכל להועיל ולגמול חסד עם הזולת אם נלמד לדבר בדרך כבוד על אחרים, גם אם הם סובלים מבעיות ומקשיים שאנחנו איננו סובלים מהם (לפחות כרגע...). לפעמים אני שומע מאנשים שלבם נשבר בקרבם משום ששמעו אחרים מדברים בבוז ומתבטאים בזלזול מופגן על בעיות ותופעות שעמן הם מתמודדים אצל בן זוג או אצל הורים או ילדים.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

תצא מהתאוות שלך!

אל הקדש" ביום הכפורים, לדקות ספורות להתפלל, שזה המקום הכי קדוש בעולם, ולכן התורה מדברת בלשון חריפה.

מסופר על הגאון ר' חיים זוננפלד זצ"ל שהיה כמלאך ה', עם זקן עד טבורו ופאות כמו שתי חלות שבת. הוא לא ראה עצמו במראה מימיו! תלמיד שלו צייר אותו ואחר כך הראה לרב את הציור. שאל אותו האם אתה מכיר אותו, אמר לו הרב "האמת לא ראיתי אותו אף פעם, אבל רואים שיש לו יראת שמים, פנים של עובד ה'".

הגאון הנ"ל היה רבה של ירושלים, יום אחד הגיע לגור בשכונתו יהודי רחוק מתורה, הרב קידש בליל שבת ופתאום מריח מנגל, השכן הדליק המנגל והתחיל לנפנף!

הרב הסתכל וראה את היהודי, ולא יכל להמשיך בקידוש, הניח את היין ואמר לאשתו "כמה דקות אני חוזר", נכנס הרב לבית של השכן בלי לתקתק בדלת, ואמר להם "שבת קודש, שבת היום", והתחיל לבכות, בעלת הבית היתה עיתונאית ואמרה "כבוד הרב, איך אתה נכנס בלי לתקתק בדלת, איפה דרך ארץ קדמה לתורה, בושה וכלימה", אמר לה הרב "אם אדם רואה שהבית של השכן נשרף ועולה בלהבות, האם הוא מתקתק בדלת או שהוא פורץ את הדלת, אולי הוא ידפוק ויאמר בנחת שלום, משפחת לוי, מחילה, הבית נשרף", הוא בודאי ישבור את הדלת, יהודי עם מנגל בחצר בשבת, זה בית של יהודי שעולה בלהבות.

יש הרבה חולים שיש להם תאוות אכילה נוראה, והרופא אומר שהסוכר מטפס לגבהים, אומר לו הרופא "תדע לך שהסוכר זה דבר קטן, יש משהו שמדאיג אותי יותר, יש לך מעטפת שומן על הכבד, והוא בסכנה!" האמת שהסכנה בסוכר, אבל הרופא מחמיר אתו שיזהר לא לעשות טעות!

אלקים אומר למשה רבינו "דבר אל אהרן אחיך, ואל יבוא בכל עת אל הקודש" וכו' שלא יחשוב שהוא יכול להכנס בקדש הקדשים מתי שהוא רוצה, כי הוא ימות כדרך שמתו בניו! לכן כתוב אחרי מות שני בני אהרן, שיזכור תמיד מה קרה לבניו נדב ואביהוא.

למה צריך לאיים, וכי אי אפשר לדבר בנועם, "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", למה צריך לזעזע?

אלא טבע האדם ששקוע בתאוות שלו, וחייב לעבור זעזוע.

היה אדם שהלך להתבודד על פסי רכבת, הניח אזניות עם מוזיקה באזניות, והוא רוקד ושר על המסילה! והרכבת מגיעה מאחור, מה עושים? האם צועקים עליו או מדברים אתו בנחת! "מחילה, יש מאחוריך רכבת" או שנותנים צעקה בתקוה שישמע אותך. ואם תגיד לו "מחילה אחי, מחילה ומחילה" ובסוף הוא יכנס למחילה (קבר).

שרואים אדם שיורד מהפסים ולא הולך בדרך ה', כדי להעיר אותו צריך לפעמים לזעזע אותו, אדם שיש לו חולי מסוכן ומביאים לו "אקמול", זה לא יעזור. הוא צריך כדורים חזקים של 500 מ"ג, ואתה מביא לו אקמולי בטעם פטל, כשאדם טבוע ביצרים שלו, צריך להעיר אותו בזעזוע! והקב"ה באהבתו לאהרן אומר לו "ואל יבא בכל עת אל הקודש" אפילו שאתה כהן גדול, אבל להכנס לקדש הקדשים, אי אפשר להכנס אלא "בזאת יבוא אהרן

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפואר "אור הפרשה" ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה
03-5701212

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילות עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר לימוד **כל ספר האידרא רבה וזוטא** בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר קריאת **כל התהילים בליל שבת**

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בקמיע של **כל הזוהר הקדוש**

